

Моя родина з м.Соледар Дон.обл., що знаходиться в 18 км від Бахмуту. Є дві дитини (донці 10 років, синові 17) і чоловік (хворий на бронхіальну астму). Був свій дім. Працювали, я спочатку вихователем, а потім в магазині, чоловік - на заводі, діти ходили до школи. Все було добре.

Коли все почалося, ми залишалися до останнього, не планували виїжджати, була надія, що ворог не зайде до нашого міста. Навіть, коли вже не було умов (води, газу, світла), рятувала криниця та вогнище, навіть, коли у серпні мене поранило уламком. Діти теж нікуди не хотіли їхати.

Але у листопаді 2022р. прийшли українські військові і сказали, що все, залишатися не можна, ворог вже дуже близько за 1 км. Андрій (військовий) нас вивіз, дозволив взяти не багато речей, ми замість речей забрали собаку, kota та морську свинку. В Дніпрі ми були добу у церкві, допомогли волонтери. Потім вже вирішили їхати до сестри в село в Київській області (вона раніше виїхала). Люди допомогли речами посудом та б.і. Хотіли зняти інше житло, бо тут тече дах, не гожі вікна та підлога, але ніхто не здає, тільки продають. А у нас таких грошей немає. Хочемо залишитися жити в цьому селі, бо тут затишно, гарні люди. Дитина ходить до школи їй дуже подобається, чоловік влаштувався на роботу. Маю велику надію, що ви нам допоможете, і у нас знову буде ДІМ.

Батьки Юлії залишилися в Соледарі, адже не було куди виїхати, а життя в своєму власному домі здавалося безпечнішим, ніж рухатися в засвіти. Але більшу частину окупації вони прожили в підвалі власного приватного будинку, 1 червня 2025 року мама Юлії набрала її, щоб Юлія поговорила з батьком, і вговорила його виїхати. 7 червня подзвонили знайомі - сказали, що батьків більше немає - пряме влучання снаряду в їх підвал.